

Arrest

nr. 116 637 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 21 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende d.d. 21 januari 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde bij beslissing d.d. 6 juli 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen (kennisgeving per aangetekend schrijven d.d. 6 juli 2012).

1.3. Op 7 augustus 2012, werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten — asielzoeker, onder een bijlage 13*quinquies* (kennisgeving per aangetekend schrijven d.d. 8 augustus 2012).

1.4. Bij arrest van 15 januari 2013 (nr. 95 096) werd de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigd door de Raad.

1.5. Op 21 januari 2013, werd verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13*quinquies* (kennisgeving per aangetekend schrijven d.d. 22 augustus 2013).

1.6. Hij diende op 8 mei 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.7. Bij beslissing van 21 mei 2013 werd de inoverwegingname van die asielaanvraag geweigerd, onder een bijlage 13*quater*. Die beslissing werd ter kennis gebracht op 21 mei 2013.

Deze beslissing betreft thans de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M. J. geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Angola die een asielaanvraag heeft ingediend op (2)

Overwegende dat de betrokkene op 21 januari 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 28 februari 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 6 juli 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 januari 2013 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 8 mei 2013 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een identiteitskaart dd. 15/02/2007 en een aanhoudingsbevel dd. 26/11/2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden, zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene ingaat op zijn vrees bij een terugkeer waarbij opgemerkt moet worden dat de vrees van de betrokkene reeds onderzocht werd door de Belgische asielinstanties, dat aan deze vrees geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

  1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing t t verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 24/01/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan de zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt. Vermoedelijk wordt hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel bedoeld. Tevens zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij stelt ter adstruering van haar middel het volgende:

“In huidig geval, beschouwt de Dienst voor Vreemdelingenzaken, door zich te steunen op het voorgenoemd artikel 51/8, dat het aanhoudingsbevel, document voorgelegd in origineel door verzoeker ter ondersteuning van zijn 2de asielaanvraag, geen « nieuw element » zou vormen in de zin van het voorgenoemde artikel 51/8, alinea 1. Dat deze redenering totaal onjuist is.

Ter inleidende titel, dient er te worden onderstreept dat in de bestreden beslissing noch de authenticiteit noch de validiteit van het document, werden weerlegd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat er dus dient te worden beschouwt dat dit document wel degelijk authentiek en geldig is.

Bovendien, behoudt dit document « nieuwe elementen » in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, doordat het de situatie van verzoeker en de door hem in zijn eerste asielaanvraag aangehaalde elementen verduidelijkt.

Er dient dus te worden beschouwt dat dit document, en de informatie erin behouden, wel degelijk een « nieuw element » vormt in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken niet over de macht beschikt om de informatie- elementen die door het document worden aangebracht te onderzoeken, , deze competentie zijnde toegewezen aan het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Het origineel document voorgelegd door verzoeker ter ondersteuning van zijn 2de asielaanvraag, vormt dus wel degelijk een « nieuw element », in de zin van het voorgenoemde artikel 51/8, eerste alinea, doordat het niet kon worden voorgelegd in een vroeger stadium van de procedure daar verzoeker het pas na de afsluiting van zijn eerste asielprocedure heeft ontvangen.

Door de bestreden beslissing te nemen, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het artikel 51/8, 1ste alinea van de wet van 15/12/1980 geschonden en een manifeste appreciatiefout gemaakt.

Bovendien, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken, door de bestreden beslissing te nemen, de artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980 geschonden, doordat de tegenpartij niet op een geldige wijze, in hoofde van verzoeker, een gegronde vrees tot vervolging weerlegt, in de zin van het eerste artikel van de Conventie van Geneve en

van het artikel 48/3 van de wet van 15/12/1980, noch op geldige wijze het bestaan, in hoofde van verzoeker, van een werkelijk risico tot het ondergaan van zware aantastingen, zoals gedefinieerd in het artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980 weerlegt.

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort dat de bestreden beslissing dient nietig verklaard te worden.

Dat door de bestreden beslissing te motiveren zoals ze het heeft gedaan, de tegenpartij het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 heeft geschonden, alsook de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve aktes.

Door de bestreden beslissing te nemen, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken eveneens het principe geschonden, volgens dewelke de administratieve autoriteit, ertoe gehouden is alle pertinente elementen van de zaak in beschouwing te nemen, alvorens een beslissing te nemen.

Uit al hetgeen hier vooraf gaat, vloeit voort dat de beslissing tot weigering van het in overweging nemen van de 2de asielaanvraag van verzoeker (bijlage 13quater), de wettelijke bepalingen en administratieve principes niet in acht nemen.”

Wat de aangehaalde schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur en van het beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan de zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt” betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoekende partij legde bij zijn aanvraag de volgende documenten neer:

- Een identiteitskaart dd. 15 februari 2007;
- Een aanhoudingsbevel dd. 26 november 2012;
- Een enveloppe.

Verzoeker verklaarde het volgende naar aanleiding van het indien van zijn huidige asielaanvraag:

*“Een schoolvriend M. L. S. stuurde me via DHL document op vanuit Angola.
Hij heeft deze documenten opgestuurd naar de kerk in Molenbeek .(zie enveloppe DHL) .Ik heb deze ontvangen op 12-04-2013.
In de enveloppe stak mijn Ik en een aanhoudingsbevel van de Nationale politie van Angola .
Mijn vriend heeft deze documenten gaan afhalen in het huis waar ik woonde in Angola .
Wie er nu in het huis woont weet ik niet. (...)Wat wil u aantonen met dit document ?
Dat ze me onmiddellijk mogen aangehouden in Angola
Wat is de reden van aanhouding ?
Ik werd beschuldigd van het in het bezit zijn van documenten en munitie van de politieke partij Flec . Ik heb alles verteld tijdens mijn vorige interviews .”*

De verzoekende partij betoogt dat de authenticiteit noch de validiteit van het neergelegde aanhoudingsbevel weerlegd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Verder stelt ze dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanbracht. Tot slot meent zij dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet over de

bevoegdheid beschikt om de “*informatie-elementen*” die door het documenten worden aangebracht te onderzoeken.

De verwerende partij reageert hierop in haar nota als volgt:

“Verwerende partij stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift kennelijk voorbij gaat aan de determinerende motieven uit de bestreden beslissing omtrent de “nieuw” aangehaalde elementen (...) In casu, hebben de “nieuwe” aangehaalde elementen betrekking op de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot de eerste asielaanvraag.

Verzoeker toont, noch in zijn asielaanvraag, noch in zijn verzoekschrift, aan dat hij de betrokken elementen pas na de laatste fase van de eerste procedure kon bekomen.

Uit de vaststaande rechtspraak van de Raad en de Raad van State volgt dat, de loutere bewering dat de stukken niet eerder konden worden bekomen, of het loutere gegeven dat de stukken pas aan verzoeker ter kennis werden gebracht nadat de laatste asielprocedure werden beëindigd, niet volstaan om aanleiding te geven tot het ten gronde onderzoeken van een tweede of volgende asielaanvraag. (zie: RvV, 30 augustus 2007, nr. 10.817; RvSt, 13 april 2005, nr. 143.020)”

De Raad stelt eveneens vast, zoals de verwerende partij aangeeft, dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt, maar deze enkel ontkent en de blote bewering opwerpt dat er toch nieuwe elementen werden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij die gegevens had kunnen aanbrengen en die aantonen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, doch beperkt zich tot een herhaling van haar standpunt dat zij nieuwe gegevens aanbrengt. De bewijslast om aan te tonen dat de aangebrachte documenten nieuwe elementen zijn, berust bij de verzoekende partij.

De Raad stelt verder vast dat het motief uit de bestreden beslissing dat verzoeker op geen enkele wijze kan aantonen hoe hij dit document in handen heeft gekregen steun vindt in het administratief dossier. Het door verzoeker aangebrachte aanhoudingsbevel kan weliswaar “*nieuw*” zijn in de zin dat het nog niet eerder, in origineel, ter kennis werd gebracht van het bestuur, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit document betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerder asielverzoek of dat hij dit stuk niet kon aanbrengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielverzoek.

De Raad wijst er ook op dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “*nieuw gegeven*” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Het begrip “*nieuw gegeven*” omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijk kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt de verwerende partij zich geenszins schuldig aan machtsoverschrijding.

In casu heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn bevoegdheid niet overschreden door er op te wijzen dat verzoeker bij zijn huidige aanvraag ingaat op de vrees die reeds werd onderzocht door de Belgische asielinstanties.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, kan de Raad slechts opmerken dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan toegekend worden. Nu in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan geen schending van deze wetsbepalingen vastgesteld worden.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. Boes, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. 6. Kosten

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS